

Tình Chinh Nhân

Bài thơ viết về một câu chuyện tình của người lính chiến với người em gái miền Cát Trắng. Đặc biệt trong mỗi câu thơ gần như có mang tựa đề của một bản nhạc .

Quê em BIÊN MẶN dứa xanh
Sóng tình HOA BIÊN dỏ dành người thương
KIẾP NGHÈO một nắng hai sương
LỐI VỀ XÓM NHỎ cuối đường câu tre

*Đượm nồng TÌNH THẮM DUYÊN QUÊ
Rung rinh GÁNH LÚA hẹn thề đêm trắng
NUÔNG CHIỀU khói toả lều tranh
Vài con BUỒM TRẮNG lượn quanh liếp cà*

Hương thầm còn mãi TÌNH XA
Bướm HOA THẠCH THẢO còn ra nổi này
CON THUYỀN KHÔNG BẾN có hay
THU SẦU cô quạnh tháng ngày đơn côi

*SUỐI MƠ chất chứa ngàn đời
Sao MÙA THU CHẾT còn rơi rớt nhiều
ĐÈN KHUYA một bóng cô liêu
ĐÊM ĐÔNG buốt giá tình yêu ngỡ ngàng*

ĐÒ CHIỀU chưa tiễn đưa sang
NỒI LÒNG sao biết thiên đàng ái ân
TRÚC ĐÀO rụng khắp đầy sân
DUYÊN QUÊ mong gặp một lần cho voi

*NỒI BUỒN HOA PHƯỢNG trong đời
DẤU CHÂN KỶ NIỆM một thời học sinh
Và TRANG NHẤT KÝ riêng mình
Làm sao có được chuyện TÌNH THIÊN THU*

Lặng nhìn từng GIỌT MƯA THU
Nghe như TUYẾT LẠNH uẩn u sao đành
Lật từng LƯU BÚT NGÀY XANH
Nghe như LỆ ĐÁ vẩy quanh nổi niềm

*THU SẦU chẳng phải của riêng
Mà sao mãi thấy PHỐ ĐÊM hững hờ
ĐÒ CHIỀU chờ mây vãn thơ
Chờ nàng thi sĩ TÌNH BƠ VƠ sầu*

Ôi NHỮNG ĐÓM MẮT HỎA CHÂU
NỬA ĐÊM NGOÀI PHỐ nhuộm màu thê lương
MONG NGƯỜI CHIẾN SĨ sa trường
Vào trong CÁT BỤI gió sương không sòn

*Để ai GIẤC NGỦ CÔ ĐƠN
Để cho CÔ BÉ DỖI HỒN phòng the
Tùng đêm TRẮNG SÁNG VƯỜN CHÈ
TRẮNG MỜ BÊN SUỐI nghe se sắt lòng*

Quạnh hiu gói chiếc phòng KHÔNG
NGHÌN TRÙNG XA CÁCH nhớ mong ngập trời
NẮNG CHIỀU giăng sợi đơn côi
GIỌT MƯA TRÊN LÁ khóc đời hợp tan

*Bao giờ em bước SANG NGANG
Để thôi GIỌT LỆ ĐÀI TRANG không còn
GA CHIỀU ngóng đợi héo hon
TÁU ĐÊM NẮM CỬ vẫn còn đâu đâu*

Tùng đêm TRẮNG RỤNG XUỐNG CẦU
Cho em biết SẮC HOA MÀU NHỚ thương
Cho em ĐÔI BÓNG bên đường
Chung HAI LỐI MỘNG một phương trời hồng

*Sá gì giá lạnh ĐÊM ĐÔNG
NỒI BUỒN GÁC TRỢ chờ mong ngày về
Nghìn trùng MÁY DẶM SƠN KHÊ
ĐƯỜNG XƯA LỐI CỬ trắng thề còn đây*

Tình yêu NHƯ CÁNH VẬT BAY
LÂU ĐÀI TÌNH ÁI không xây một mình
Từ ngày XẾP ÁO THU SINH
ANH ĐI CHIẾN DỊCH đăng trình nặng vai

*NGÂM NGÙI cửa đóng then gài
NGƯỜI YÊU CỦA LÍNH không phai má đào
Lỡ khi BIẾT TRẢ LỜI SAO
TÌNH CHÀNG Ý THIẾP ai sâu hơn ai*

Đượm nồng TIẾNG SÁO THIÊN THAI
Cho dù NGĂN CÁCH nếu hai mái đầu
Một lòng ĐỪNG NÓI XA NHAU
NGƯỜI YÊU LÝ TƯỞNG trọn câu vẹn thề

*Rời MỘT MAI QUA CON MÊ
HAI VÌ SAO LẠC đi về BẾN MƠ
VẮNG XA vẫn mãi đợi chờ
Để em viết tiếp BÀI THƠ CUỐI CÙNG*

Có ai THƯƠNG VỀ MIỀN TRUNG
QUÊ NGHÈO sỏi đá khốn cùng điêu linh
Lòng như KHÚC HÁT ÂN TÌNH
Trải dài QUÊ MẸ nắng bình minh vui

*MƯA TRÊN PHỐ HUẾ sục sùi
CHO NGƯỜI TÌNH LỠ bụi ngùi vẩn vương
VỀ ĐÁU MÁI TÓC NGƯỜI THƯƠNG
NỬA ĐÊM THỨC GIÁC lòng tương tư sầu*

Dẫu rằng HAI ĐỨA GIẬN NHAU
Vẫn không như thể QUA CẦU GIÓ BAY
Một lần TỪ GIÃ THƠ NGÂY
Là em THEO LÁ VÀNG BAY mắt rời

*Dẫu cho CAY ĐẮNG TÌNH ĐỜI
NGƯỜI EM SẦU MỘNG tuyệt vời yêu anh
Ân tình GẠO TRẮNG TRẮNG THANH
Làm sao NƯỚC MÁT LONG LẠNH cạn dòng*

Bây giờ TRÊN ĐỈNH MÙA ĐÔNG
NGƯỜI EM XÓM ĐẠO chỉ mong một điều
Thương em HÃY NHỚ NHAU NHIỀU
Hãy xin LÝ LUẬN TÌNH YÊU thế nào

*Cũng xin đừng VÃY TAY CHÀO
TÌNH YÊU TRẢ LẠI TRẮNG SAO thật buồn
MỘT LẦN DANG DỖ đau thương
THA LA XÓM ĐẠO thánh đường bơ vơ*

Hàng đêm QUÁN NHỎ ĐỢI CHỜ
Ôm sầu LẺ BÓNG vẩn thơ bẽ bàng
Còn đâu HOA SỨ NHÀ NÀNG
Gặp em trở lại CÔ HÀNG XÓM xưa

*Còn đâu HUYỀN THOẠI CHIỀU MƯA
NHỮNG NGÀY THƠ MỘNG đón đưa hẹn thề
Em SAO KHÔNG THẤY ANH VỀ
MIỀN TRUNG THƯƠNG NHỚ tái tê lạnh nhiều*

ĐÊM TÀN BẾN NGỰ cô liêu
AI RA XỨ HUẾ hát hiu thảng ngày
Ôi chao THÀNH PHỐ MƯA BAY
KHÓC NGƯỜI TRINH NỮ đắng cay tình đời

*TÌNH YÊU CÁCH BIỆT đôi nơi
NGẤM NGÙI cắn chặt bờ môi nhạt màu
BAO GIỜ TA GẤP LẠI NHAU
NỖI BUỒN HOA PHƯỢNG giọt sầu ly tan*

Anh XIN TRẢ LẠI THỜI GIAN
ĐƯA EM VÀO HẠ thanh thang vùng trời
Thật tình ANH BIẾT EM OI
DƯ ẦM ngày mộng ngàn đời khó quên

*CĂN NHÀ MÀU TÍM êm đềm
MỘT TRỜI THƯƠNG NHỚ làm nên chuyện tình
NÉT BUỒN THỜI CHIẾN điêu linh
Ráng đi em CHUYỆN CHÚNG MÌNH tính sau*

TÌNH ANH LÍNH CHIẾN địa đầu
Trao em ÁO ĐẸP NÀNG DẦU mai này
CHIỀU MƯA BIÊN GIỚI có hay
ĐÊM BUỒN TÌNH LẺ tháng ngày héo hon

*TÌNH YÊU CÁCH BIỆT mỗi mòn
SAO ANH LỠ HẸN em còn đơn côi
Ngày MAI ANH ĐI XA RỒI
ĐÒ TÌNH LỠ CHUYỂN bờ môi nhạt nhòa*

TÀU ĐÊM NĂM CŨ máy toa
BIỆT LY em tiễn cành hoa hồng vàng
NỖI LÒNG mang tận quan san
Là như vai nặng HÀNH TRANG GIÃ TỪ

*Phương này VẮNG TRẮN SUY TƯ
Xem như GIẤY PHÚT TẠ TỪ trong đêm
Mà SAO EM NỖ ĐÀNH QUÊN
RỪNG CHƯA THAY LÁ gọi tên bốn mùa*

Tiền đồn THÁNG SÁU TRỜI MƯA
Trọn tình thương nhớ CHO VỪA LÒNG EM
Trở về MỘT CHUYẾN BAY ĐÊM
VÙNG TRỜI NGÀY ĐÓ càng thêm mặn nồng

*Trữ tình TRẮNG SÁNG ĐÔI THÔNG
CON MÊ TÌNH ÁI phiêu bông lãng du
Ngõ hùn lạc lối VƯỜN THU
MỘT ĐÊM KHÔNG NGỦ ngục tù con tim*

Ngày mai anh BIẾT Đâu TÌM
LINH HỒN TƯỢNG ĐÁ im lìm bơ vơ
Đắm chìm THU VỚI NÀNG THƠ
CHUYỆN NGƯỜI ĐAN Áo đợi chờ đêm đông

Xin em ĐỪNG TRÁCH ĐIỀU BÔNG
BUỒN VƯƠNG MÀU Áo má hồng chưa phai
Sao em NHƯ TIẾNG THỞ DÀI
NGHẸN NGÀO lệ đắng giọt dài trang tuôn

Để cho TỪ ĐÓ EM BUỒN
NẾU MAI ANH CHẾT chim muông gọi đàn
TÌNH YÊU VỖ CÁNH băng ngang
GA CHIỀU PHỐ NHỎ đèn vàng xót xa

Phận nghèo mang KIẾP CẢM CA
ĐIỀU RU NƯỚC MÁT phòng trà từng đêm
THÊM TRẮNG còn đọng môi mềm
GIỌNG CA DĨ VẮNG buồn thêm nản lòng

Cho em BẢY NGÀY ĐỢI MONG
SAO ANH KHÔNG ĐẾN phòng không cuối tuần
Anh còn VỌNG GÁC ĐÊM SƯƠNG
CHIỀU MƯA BIÊN GIỚI còn vương giặc thù

BỐN VÙNG CHIẾN THUẬT mật khu
Bên RỪNG LÁ THẤP sương mù giăng giăng
Trên đồi HOA TÍM BẮNG LẮNG
NHỚ MẪU HOA TÍM đêm trăng thuở nào

Chuyện tình HỒ HẸN trăng sao
PHÚT ĐẦU TIÊN ấy nghe xao xuyến lòng
LẠNG THÂM hoa tím bên song
Ngập ngừng GỖ CỬA hằng mong trao nàng

KỂ TỪ ĐÊM ĐÓ thên thang
ĐƯỜNG LÊN SƠN CƯỚC vai mang chữ tình
Đếm từng sợi NẮNG THỦY TINH
Để riêng em mãi NHỚ MÌNH ANH THÔI

Đường tình NHẬT KÝ ĐỜI TÔI
CÁNH BUỒM CHUYỀN BẾN nhẹ trôi im lìm
CHIỀU VỀ trên những đồi sim
TÌNH THƯ CỦA LÍNH gọi niềm riêng em

Có loài HOA NỞ VỀ ĐÊM
Một loài HOA TRẮNG mang tên là quỳnh
Gót chân NGƯỜI LÍNH CHUNG TÌNH
BẠC MÀU Áo TRẦN vẫn tình không phai

LỐI VỀ hẹn một ngày mai
ĐƯỜNG XUA LỐI CŨ sánh vai tình hồng
Bây giờ em THẤY GÌ KHÔNG
Làm sao em biết NỖI LÒNG NGƯỜI ĐI

Bây chừ ĐÔI NGÃ CHIA LY
Cho NGƯỜI Ở LẠI CHARLIE nghìn trùng
Đường chiều phủ kín MƯA RỪNG
NGƯỜI GIÀU CŨNG KHÓC trời rừng rừng sâu

Cạn nguồn GIÒNG LỆ THƯƠNG ĐAU
Thương HÀN MẶC TỬ sớm mau lia trần
PHỤ DU kiếp sống chinh nhân
ĐOÀN NGƯỜI LỬ THỨ bước chân âm thầm

Và SAO CHƯA THẤY HỒI ÂM
Của người TÌNH LỖ TRÁM NẮM đợi chờ
Dẫu rằng TÌNH LÀ SỢI TƠ
Dẫu rằng em vẫn BƠ VƠ cuối tuần

Phương này PHIÊN GÁC ĐÊM XUÂN
BUỒN VUI ĐỜI LÍNH trầm luân tháng ngày
Chiều nào TỪ GIÃ THỜ NGÂY
Người đi chinh chiến vui vầy nước non

Bao giờ sông núi vẫn còn
TÌNH ANH LÍNH CHIẾN chưa sòn chí trai
TÌNH ANH BIỂN RỘNG SÔNG DÀI
TRỜI VÀO XỨ MỘNG THƯƠNG HOÀI NGÀN NĂM

Gió sương DẪN BƯỚC THĂNG TRÀM
BÂY GIỜ THÁNG MÂY lạnh căm ngoài trời
Lỡ như PHỐ VẮNG EM RỜI
Tình mình ĐOẠN TUYỆT lệ rơi rớt sâu

MAI LỖ HAI MÌNH XA NHAU
Cầm bằng nước chảy QUA CẦU GIÓ BAY
HẠN NGƯỜI sao dễ đổi thay
Và anh BIẾT NÓI GÌ ĐÂY một lời

Em QUỲ LẠY CHÚA TRÊN TRỜI
Sao cho em lấy được người em yêu
Bây giờ em ĐỔI THAY chiều
NGƯỜI THƯƠNG không lấy chọn nhiều lợi danh

*Thà yêu NGƯỜI ĐẸP TRONG TRANH
Còn hơn TÌNH PHỤ nữ đành đắđ cay
Thôi rồi THUNG LŨNG CHIM BAY*

(Bạn Trần Văn Ty giới thiệu)